

Győri Ítéletábra
Pf.II.20.151/2017/18/I.

A Győri Ítéletábra a pártfogó ügyvéd által képviselt perújító felperesnek - a dr. Horváth ZsoltÜgyvédi iroda által képviselt alperes ellen hibás teljesítés miatti kártérítés iránti perújításos ügyében - a Veszprémi Törvényszék 1.P.21.321/2015/29. sorszámú ítéletével szemben a felperes részéről 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés, továbbá a Pf.9. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés, illetve az alperes által 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - meghozta a következő

í t é l e t e t :

az elsőfokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 2.702.727,- (kettőmillió-hétszázkettőezer-hétszázhuszonhét) Ft-ra és ennek 2017. január 1-től számított késedelmi kamataira leszállítja.,
egyebekben helybenhagyja.

az elsőfokú ítélet perköltsége és illetékre vonatkozó rendelkezését mellőzi, és kötelezi a felperest, hogy az alperesnek fizessen meg 15 nap alatt 293.340,- (kettőszázkilencvenháromezer-háromszáznegyven) Ft első- és másodfokú perköltséget,

az állam javára a felperest 2.115.240,- (kettőmillió-száztizenötezer-kétszáznegyven), a alperest 523.360,- (ötszázhuszonháromezer-háromszázhatvan) Ft illeték megfizetésére kötelezi, melyet az adóhatóság külön felhívására kell teljesíteni,

a felperes képviseletét ellátó pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó rendelkezéseket megváltoztatja, és megállapítja, hogy a díj viselésére a felperes 80 %-ban, az alperes 20 %-ban köteles.

Ezen ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Veszprémi Törvényszék perújítással támadott 4.P..../2012/63/I. számú ítéletével a hibás teljesítéssel okozott 3.000.000.Ft vagyoni és 10.000.000.Ft nem vagyoni kár megtérítése iránti keresetet elutasította, és a felperest az állam javára 780.000.Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felperes az alperes néhai ügyvezetőjével, a 2010-ben elhunyt ... el munkatársi, üzleti, és szoros magánéleti kapcsolatban állt, emellett mindketten haszonélvezetre jogosultjai és építetői voltak az ... sz. ingatlanak, illetve az azon emelt családi háznak. Megállapította, hogy az alperes kiállított a felperes felé egyes számlákat a kérdéses családi ház építésével kapcsolatban (épületgépészeti munkák tervezése, építési anyagok megvásárlása, vegyes lakatosmunkák, földmunkák, anyagbeszerzések, szállítások, stb.), mely munkákra a felek között létrejöhett vállalkozási szerződés, azonban a bizonyítékok mérlegelése után arra jutott, nem állapítható meg a peres felek között a tetőterasz kivitelezésére vonatkozóan vállalkozási szerződés

létrejött. Ennek kivitelezésén az alperes volt ügyvezetője magánszemélyként (építetőként) dolgozott, az alperesi dolgozók által elvégzett betonozási munkákat pedig az alperes nem számlázta le a felperesnek, illetve azokat a felperes nem egyenlítette ki. Kifejtette, a felek közti szerződéses jogviszony hiányában hibás teljesítés szóba sem jöhet, így az ehhez fűződő kárigények is alaptalanok.

A jogerős ítélet megváltoztatása érdekében a felperes perújítási kérelmet terjesztett elő, kérve az alperes kereset szerinti marasztalását. Perújítási kérelmét a Pp.260.§ (1) bekezdés a/ pontjában írtakra alapította. A szerződés létrejöttének bizonyítása érdekében több iratot csatolt, így:

- egy 1999. novemberére dátumozott, mindkét fél aláírását tartalmazó „Megbízási szerződés” megnevezésű iratot, mely szerint a felperes az alperest megbízza a kérdéses családi háznál jelentkező műszaki, épületgépészeti munkákkal, anyag- és eszközbeszerzéssel és műszaki tanácsadással,
- egy 1999. december 1-jére dátumozott, ugyancsak mindkét fél által aláírt „Megbízási szerződés” megnevezésű iratot, melynek értelmében a felperes a korábbi szerződésben meghatározott munkákon túl az alperest megbízza a tetőterasz kivitelezésével,
- egy mindkét peres fél aláírásával ellátott 2001. április 12-én kelt feljegyzést, mely szerint a felperes a tetőterasz-építési munkálatok utolsó részleteként átadott 317.000.Ft-ot az alperes részére,
- egy 2007. május 25-i, az alperestől származó, cégszerűen aláírt, a perben nem álló ... Kft. részére írt levelet a kérdéses ingatlan tetőterasz szigetelésének tárgyában, mely utal arra, hogy a levél címzettje a szigetelést rossz minőségben végezte,
- az ... számú részszámlához kapcsolódó számlarészletezőt.

Csatolt emellett több készpénzfizetési számlát is. Tanúbizonyítási indítványokat is tett.

Az elsőfokú bíróság először a perújítás megengedhetősége körében vizsgálódott, majd a perújítást a 14. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével megengedte. A végzés fellebbezés hiányában 2016. augusztus 26-án jogerőre emelkedett. Az eljárás ezt követő szakaszában a bíróság igazságügyi szakértői bizonyítást rendelt el a kijavítási költség és az értékcsökkenés tekintetében, illetve e körben elrendelte az alapperben beszerzett szakértői vélemény kiegészítését.

Az elsőfokú ítélet a felperes keresetét kisebb részben alaposnak találta, hatályon kívül helyezte az alapügyben meghozott ítéletet, és az alperest a felperes javára 3.302.727.Ft megfizetésére kötelezte kamatokkal együtt, ezt meghaladóan a „keresetet elutasította”. A felperest az alperes javára 237.350.Ft perköltség, az állam javára pedig 1.170.000.Ft feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte. Az alperest 390.000.Ft illetéknek az állam javára való megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy létrejött szerződéses jogviszony a felek között a perbeli ingatlan tetőteraszának kivitelezésére és szigetelésére. E körben a perújítási kérelemhez mellékelte iratokon túl utalt arra, hogy az alapper kezdeti szakaszában a jogviszony létrejöttét és annak tartalmát az alperes maga sem vitatta, valamint már az alapperben is rendelkezésre álló ... számú generál-kivitelezési napló 2000. október 17-i, október 21-i és november 9-i bejegyzéseire.

A hibás teljesítés (a tetőterasz beázása) tényét és a kijavítás 2.702.725.Ft költségét a kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján állapította meg. A hibás teljesítéssel okozott nem vagyoni kárigény körében figyelemmel volt az alapeljárásban beszerzett pszichiátriai és pszichológiai igazságügyi szakértői véleményben írtakra. Megállapította, hogy a felperesnél már korábban kialakult depressziós tünetek - egyebek mellett - a perbeli építkezéssel kapcsolatos problémák, és a

kivitelező alperessel folytatott viták hatására felerősödtek, majd a helyzet megoldatlansága és súlyosbodása testi és lelki betegségeit fokozta, a tünetek gyakoriságát növelte. Nem látta viszont megalapozottnak a felperes azon hivatkozását, hogy a festőművészi tevékenysége kibontakozásának elmaradása is az alperes károkozó magatartásával hozható összefüggésbe. A nem vagyoni kár mértékét a felperest ért sérelem és az elszenvedett hátrányok alapján 600.000.Ft-ban határozta meg, kiindulva az események idején fennállt értékviszonyokból. Az illetékvisszeléssel kapcsolatos ítéleti rendelkezést azzal indokolta, hogy a felperest az alapeljárásban 13.000.000.Ft pertárgyérték után 780.000.Ft eljárási illetéket, majd a perújítási eljárásban további 780.000.Ft illetéket kellett volna, hogy előlegezzon, 25%-os pernyertessége miatt a feljegyzett illeték 75%-ának megfizetésére köteles.

Az ítélettel szemben a perújított alperes fellebbezést, a perújító felperes fellebbezést és csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

A perújító alperes fellebbezése az alapeljárásban hozott jogerős ítélet hatályban fenntartására, és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Azzal érvelt, hogy a perújítást nem lehetett volna megengedni, a perújítási kérelmet el kellett volna utasítani, mivel az utóbb előkerült bizonyítékokkal kapcsolatban nem áll fenn a felperes önhibán kívüli magatartása. Kifejtette, a felperes hanyag iratkezelésének következménye, hogy birtokából kikerültek a kérdéses iratok, azokhoz a jelenlegi híradástechnikai körülmények között 6 év alatt többször is hozzájuthatott volna. A közeli hozzátartozói viszony miatt egyébként sem tartotta elfogulatlannak az iratok eltűnése és előkerülése tárgyában meghallgatott személyt. Érdemben hivatkozott arra, hogy a perújítás során előadott felperesi hivatkozásokban rejlő információk már az alapperben is ismertek voltak. Kifogásolta továbbá, hogy a perújítási eljárás során benyújtott egyes okiratok ellentmondásosak voltak, illetőleg azok származását is kétségbe vonta. Megismételte az elsőfokú eljárásban tett azon hivatkozását, hogy az iratok olvashatatlanok, illetve azokról aláírások hiányoznak. Álláspontja szerint az ... számú részszámlához tartozó számlarészletező nem alkalmas bizonyítékként való értékelésre, mivel az irat elmosódott, több helyen olvashatatlan, a dátum ismeretlentől származó kézírással utólag lett rögzítve, emellett pedig attól ennek az alapeljárásban benyújtott eredeti példánya tartalmában eltér. Hivatkozott arra is, hogy a perújítási kérelemhez csatolt 1999. november, illetőleg decemberi „Megbízási szerződés” megnevezésű iratok egymástól teljesen eltérő formátumban készültek, az alperes volt ügyvezetőjének utóbbi iraton látható aláírása eltér a korábban alkalmazott aláírásoktól. Kifogásolta továbbá, hogy a bíróság bizonyítékként vette figyelembe a perújítási kérelemhez mellékelte írásbeli nyilatkozatokat (... tól, ... tól és ... tól). Álláspontja szerint a ... Kft. képviselőjével folytatott levelezés sem rendelkezik bizonyító erővel, mert bár az formailag egyezik az alperes által általánosan használt szerződésekkel, azonban teljesen eltér a felperes által „Megbízási szerződés”-ként csatolt azon irat formavilágától, melyben a terasz szigetelése szerepelt. Hivatkozott arra is, hogy közte és a ... Kft. között megállapodás az építőmesteri munkák elvégzésére jött létre, melynek helyszíne az alperes II. számú telepe volt. Állította, az építkezést a volt ügyvezetője az ingatlan haszonélvezőjekénti minőségében finanszírozta, amire nyilván nem került volna sor annak tudatában, hogy vele szemben a felperes kárigényt érvényesít. Hivatkozott továbbá arra, hogy a használatbavételi engedélyt a hatóság visszavonta, mivel az építkezéshez kapcsolódó iratokon megjelölt műszaki vezető személye nem volt valós, az ott feltüntetett aláírás nem tőle származott, az építkezésen műszaki vezető nem vett részt. A nem vagyoni kárigényt is elutasítani kérte. Álláspontja szerint a felperes egészségi állapota, depressziója, és az építkezéssel összefüggő problémák között ok-okozati összefüggés nincs.

A felperes fellebbezése a fizetendő illeték mérséklésére, 487.500.Ft-ban való megállapítására irányult. Arra hivatkozott, hogy az alapítélet őt eleve kötelezte 780.000.-Ft illeték megfizetésére, és

ezt részletekben megfizette. Ezen összeggel a fizetendő összeget csökkenteni kérte, arra hivatkozva, hogy ellenkező esetben kétszeresen kellene a kereseti illetéket megfizetnie.

A felperes csatlakozó fellebbezést is előterjesztett. Ebben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a nem vagyoni kártérítés összegének 10.000.000.Ft-ra történő felemelését. Tévesnek tartotta az ítélet azon megállapítását, mely szerint a depressziós tünetek nála már korábban kialakultak, és azok csupán erősödtek a per tárgyát képező események hatására. Előadta, 1989-ben valóban átesett depressziós betegségen, ám ez két hónap alatt tünetmentessé vált, 2004-ig semmilyen pszichiátriai betegsége nem volt, antidepresszáns kezelés alatt nem állt. A peresített események miatt azonban újabb megbetegedés alakult ki nála. A problémák kiváltó oka teljes egészében az „alperesi magatartás” volt. Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását is, mely szerint tünetei az idő múlásával javulhatnak, ugyanis állapota tovább romlott. Festőművészként valóban voltak kiállításai 2013, 2015 és 2016 években, azonban az ekkor kiállított művei mind korábban, 2010. első félévét megelőzően készültek. Kifogásolta, hogy a nem vagyoni kárigény elbírálásának alapjául szolgáló pszichológusi és pszichiáteri szakvélemények 2015. év elejéről, még az alapeljárásból származnak, szerinte ezek felülvizsgálata az idő múlása miatt indokolt. Ezért a szakértői bizonyítás kiegészítését is indítványozta azzal, hogy amennyiben erre a másodfokú eljárásban nem nyílna lehetőség, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az alperesi fellebbezéssel érintett elsőfokú ítélet rendelkezés helyben hagyására irányult.

Az alperes külön fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes másodfokú tárgyaláson történt személyes meghallgatása alapján az ítélőtábla a tényállást a következőkkel egészíti ki:

- A perbeli tetőterasz 2001 évi beázását követő időszakban a felperesnek több bírósági polgári pere volt folyamatban, gyermektartásdíj felemelése, majd házastársi tartásdíj felemelése iránt is pert indított volt házastársával szemben.

Az így kiegészített tényállás alapján a felperes fellebbezése és csatlakozó fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése kisebb részben - a nem vagyoni kártérítés tárgyában - alapos.

Az ítélőtábla előrebocsátja, hogy miután az elsőfokú bíróságnak a perújítás megengedhetősége tárgyában hozott külön végzése ellen az alperes nem fellebbezett, és az így jogerőre emelkedett, az alperesi fellebbezésnek a perújítás megengedhetőségét vitató érveit figyelembe venni nem lehetett. A perújítási kérelem mellékleteként csatolt, három magánszemélytől származó írásbeli nyilatkozatok bizonyító erejével kapcsolatos alperesi fejtegetések sem bírnak jelentőséggel, mivel az elsőfokú ítélet tényállása nem ezeken az iratokon alapul, abban ezek meg sincsenek említve.

I.

Az ítélőtábla az alperesi fellebbezéssel támadott körben megállapította, hogy a felek közötti szerződéses jogviszony fennállására vonatkozóan az elsőfokú bíróság a perújítási eljárásban a szükséges bizonyítást lefolytatva, az ennek során beszerzett peradatokat az alapperben már rendelkezésre álló bizonyítékokkal együttesen, okszerűen, logikai ellentmondástól mentesen értékelve helyes tényállást állapított meg. Az arra alapított döntésével és annak indokaival - a

vállalkozási szerződés létrejötte, valamint a hibás teljesítéssel okozott kijavítási költségek megtérítése tárgyában - egyetértett, azonban a nem vagyoni kártérítés körében az elsőfokú bíróság helytelen jogi következtetésre jutott.

Az alperes fellebbezésében foglaltakkal összefüggésben az ítéletábra az alábbiakat emeli ki:

Az elsőfokú ítélet a szerződéses jogviszony fennállásának bizonyítékaként elsősorban az alperes cégszerű aláírásával ellátott 1999. novemberi, majd 1999. decemberi „Megbízási szerződésekre”, az alperes által a per kezdetekor tett ténybeli elismerésre, az alperes ügyvezetője által írott levelekre - így különösen a ... Kft.-hez címzett 2007. május 25-i levélre -, a ... számú generálkivitelezési napló bejegyzéseire, valamint a perújítási kérelemhez csatolt ... számú részszámlához kapcsolódó számlarészletezőre hivatkozott. E bizonyítékok közül az alperesi fellebbezés a számlarészletező, az 1999-es szerződések, továbbá a ... Kft. képviselőjével folytatott levelezés bizonyító erejét vitatja, de kizárólag azon okokból, hogy az 1999. decemberi irat formátuma eltér a volt ügyvezető által rendszeresen használt nyomtatványok formátumától, illetve hogy a számlarészletező eredeti (valójában korábban fénymásolatban csatolt) példányán nem szerepel sem az alperes cégbélyegzője, sem a néhai ügyvezető aláírása. A tetőterasz építési munkálata ellenértéke utolsó részletének átvételéről szóló irat tekintetében is csupán azt észrevételezte, hogy az ügyvezető aláírásának karakterisztikája eltér korábbi aláírásaitól. Ugyanakkor az alperes sem a fellebbezésben, sem az elsőfokú eljárásban nem vonta kétségbe, hogy a kérdéses iratokon látható aláírás ... től származna, és nem állította, hogy az iratok valamilyen manipuláció (hamisítás) eredményeként keletkeztek volna. Az iratok formai hiányosságaival kapcsolatban előadott alperesi kifogások nem kérdőjelezik meg azok tartalmi hitelességét. Önmagában abból, hogy a kérdéses szerződéses irat formátuma (szövegszerkesztési szempontból) eltért a volt ügyvezető által rendszeresen használt nyomtatványok formátumától, vagy hogy az aláírás karakterisztikája eltér valamely korábbi aláírástól, nem lehetett arra következtetni, hogy az irat egyébként ne tükrözné a szerződő felek ügyleti akaratát.

Az a körülmény, hogy egy 2004-re tehető vállalkozási szerződés szerint az alperes és a ... Kft. között az alperes II. számú telepén végzendő építőmesteri munkák elvégzésére is megállapodás jött létre, nem cáfolja, hogy a ... Kft. az alperes alvállalkozójaként részt vett a tetőterasz javítási munkálataiban. Ennek ellenkezőjét az alperes maga sem állította. A perújítási kérelemhez csatolt, a ... Kft.-hez intézett alperesi levelek egyértelműen a terasz vízzáró szigetelésével kapcsolatos javítás műszaki hiányosságait taglalták. Ebből alappal lehetett következtetni arra, hogy az alperes foglalkozott a szigetelés javításával, illetve arra, hogy ezt saját teljesítésének hibáira tekintettel intézte, végső soron pedig igazolja, hogy a felek szerződéses kapcsolatban álltak egymással.

II.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos körben mindenképp rögzítendő, hogy a másodfokú tárgyaláson tett személyes előadásában a felperes pontosította a keresetét annyiban, hogy kifejtette, nem vagyoni kárát, testi és lelki egészségének jelenlegi állapotát tulajdonképpen nem a 2010-ben elhunyt ... magatartásának, illetve az általa vezetett alperesi cég hibás teljesítésének tudja be (hiszen halálát megelőzően a volt ügyvezető tett különböző lépéseket a hiba kijavítása érdekében), hanem azt a cég új tulajdonosainak (... gyermekei), illetve az új ügyvezetésnek a hibás teljesítés miatti felelősséget elhárító magatartására, valamint a róla és az elhunytól a perbeli jogvitával összefüggésben tett több valótlan állítására, a rossz szándékú, neki 7 éven át tudatosan ártani akaró, jogos igényét vitató perbeli magatartására, egészségét súlyosan megrontó, személyiségi jogait súlyosan sértő viselkedésére vezeti vissza. A Pf.16. sorszám alatti beadványában is azt sorolta fel, hogy kifejezetten az alperes perbeli viselkedése miatt milyen módon sérültek személyiségi jogai.

Az ítéletábra a nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kereset tárgyában az alábbi jogi következtetésre jutott:

A nem vagyoni kártérítés, a személyhez fűződő jogok megsértése esetén alkalmazható különleges jogkövetkezmény. Célja, hogy kompenzálja a károsultat a másik fél jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett személyi hátrányokért, nem vagyoni károkért.

A régi Ptk. 1. §. (1) bekezdés kimondja, a törvény az állampolgárok vagyoni és egyes személyi viszonyait szabályozza. A 2. §. (1) bekezdés értelmében a törvény védi a személyek vagyoni és személyhez fűződő jogait, továbbá törvényes érdekeit.

A régi Ptk. 318. §. (1) bekezdésének utaló szabálya alapján irányadó 355. §. (1) bekezdése értelmében a kárért felelős személy köteles (...) a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A 355. §. (4) bekezdés értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amelyet a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Ptk. 339. §. (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A kártérítés perbeli jogvitában is irányadó szabályai alapján a hibás teljesítésre alapított kártérítés iránti igény megalapozottságának feltétele, hogy a hibás teljesítés és a kár bekövetkezése között okozati összefüggés álljon fenn.

Ugyanakkor a másodfokú eljárásban pontosított felperesi kereset szerint a felperes a személyhez fűződő jogainak megsértését valójában nem az alperessel 1999-ben megkötött szerződés 2000-2001 években jelentkező hibáiban, hanem a 7 éve tartó jogvitában tanúsított (lényegében a felperesi igényt elutasító) alperesi magatartásban látja megvalósulni.

A szerződések hibátlan teljesítéséhez fűződő vagyoni érdek egyébként sem tekinthető személyhez fűződő jognak, tehát ezen érdek megsértése sem jelent személyiségi jogsértést. Ezért nem vagyoni kár megtérítése iránti igény nem érvényesíthető pusztán azon az alapon, hogy az alperes hibásan teljesített. A hibák által okozott kellemetlenség és bosszúság személyiségi jogsérelemnek nem minősül, így nem vagyoni kártérítésre nem ad alapot. (Kúria Pfv.V..../2015/5., Pfv.V..../2016/6.)

Ugyancsak nem értékelhető önmagában személyiségi jogsértésként az alperes azon magatartása, hogy a vele szembeni jogvitában - akár a bírósági eljárás keretei között, akár azon kívül - védekezett, hiszen a keresettel szembeni védekezés joga minden alperesi pozícióban álló személyt megillet.

Az volt tehát vizsgálandó, hogy a keresetben megjelölt alperesi magatartásokkal ok- okozati összefüggésben sérült-e a felperes személyiségi joga, illetve az, hogy a felperes depressziós tünetei ok-okozati összefüggésben állnak-e a kérdéses alperesi magatartásokkal.

Az ítéletábra e kérdéssel összefüggésben a mérlegelési körében vonta azokat a felperes által előadott peradatokat, mely szerint a felperesnek a 2000-es évek elejétől legalább 3 polgári pere volt

folyamatban. Az igazságügyi pszichiáter és pszichológus szakértői vélemények szerint van összefüggés a felperes tünetei, valamint a perbeli építkezés megoldatlan problémái között. Azonban szakértői bizonyítás útján nem volt aggálytalanul tisztázható, hogy ez az összefüggés milyen mértékű, illetve arányú, valamint az sem, hogy az milyen mértékben, illetve arányban vezethető vissza a korábban indított perekre, illetve a felperes személyiségére, továbbá a perbeli szerződéses kapcsolat létrejöttét megelőzően, már az 1980-as években jelentkező szorongásos és depressziós tünetekkel, epilepsziás roszullétekkel járó megbetegedésre.

Az okozati összefüggés hiányára tekintettel a nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kereset jogalapja nem bizonyított, erre figyelemmel a pszichiáter és pszichológus szakvélemény kiegészítését az Ítéletábra - mint sürgősséget - mellőzte. Ezért a másodfokú bíróság a felperes nem vagyoni kár iránti keresetét elutasította, e körben alaposnak találva az alperes fellebbezését, és alaptalannak találva a felperes csatlakozó fellebbezését.

III.

Az illetékfizetési kötelezettség mértékének leszállítására irányuló felperesi fellebbezés sem alapos.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. Tv. 49. §. értelmében a perújítási eljárásban az e törvény szerinti illetéket kell fizetni, tekintet nélkül az alapeljárásban teljesített illetékfizetésre. E szabályból következik, hogy a perújítási és az alapeljárás is egyaránt illetékköteles.

A Pp. 268. §-a értelmében a bíróság a per újbóli tárgyalásának eredményéhez képest a perújítási kérelemmel megtámadott ítéletet hatályában fenntartja, illetőleg annak részben vagy egészben hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz.

Jelen esetben az alapperben meghozott ítéletet a perújítás eredményeként az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezte, az illetékfizetésre vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően. Emiatt az alapeljárásban feljegyzett illetékről újból rendelkeznie kellett.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. Tv. 144. §. értelmében irányadó 1994. évi LIII. Tv. (Vht.) 56. §. (1) bekezdés megfelelő alkalmazásával, ha közokirat alapján megállapítható, hogy a végrehajtandó határozatot jogerős határozat hatályon kívül helyezte, a végrehajtás korlátozásának, illetve megszüntetésének van helye. Az 56. §. (2) bekezdése alapján pedig az említett esetben az adós kérheti a végrehajtás során megfizetett összeg visszatérítését (ez akkor is irányadó, ha az adós a kötelezettségét önként teljesített).

Az előbbiekre tekintettel a felperesnek az adóvégrehajtási eljárásban kell igazolnia, hogy az utóbb hatályon kívül helyezett határozat alapján eddig milyen összegeket fizetett.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalás mértékét leszállította, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

IV.

Az ítélet megváltoztatása folytán a felperes 20 %-ban, az alperes 80 %-ban tekinthető pernyertesnek az elsőfokú eljárás vonatkozásában. Ez maga után vonta a perköltségre vonatkozó rendelkezés

megváltoztatását. A másodfokú eljárásban a pernyertesség-pervesztesség aránya ugyanúgy 80 - 20 % az alperes javára.

A felperes oldalán költségként merült fel az igazságügyi műszaki szakértői bizonyítással összefüggésben 207.400,- Ft, valamint a pszichiáteri és pszichológusi szakértői bizonyítással összefüggésben 43.207,- Ft. Ez utóbbi összeget teljes mértékben viselni köteles a Pp. 80. §. (2) bekezdése alapján tekintve, hogy a bizonyításra az utóbb eredménytelennek bizonyult nem vagyoni kárigény körében került sor. Felszámíthatja viszont - pernyertessége arányában - a vagyoni kárigény érvényesítése körében lefolytatott műszaki szakértői bizonyítás költségeit. Miután a vagyoni kár megtérítésére irányuló kereset körében a felperes 90 %-ban pernyertes lett, a műszaki szakértői bizonyítás általa előlegezett költségét ezen arányban, 186.660,- Ft összegben számíthatja fel.

Az alperes oldalán kizárólag az ügyvédi munkadíj merült fel költségként. Az elsőfokú eljárásban ennek az ÁFÁ-val növelt mértéke az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem érintett rendelkezése szerint 400.000,- Ft volt a 32/2003.(VIII.22.)IM. sz. rendelet 3. §. (2) bekezdés b.) pontja alapján, figyelemmel a 3. §. (6) bekezdésére is. Ezen összeghez viszonyítva a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra bruttó 200.000,- Ft-ban határozta meg. Az így összesen felmerült 600.000,- Ft ügyvédi munkadíjnak a pernyertességgel arányos 80 %-át, 480.000,- Ft-ot számíthatja fel az alperes. Az egymás javára fizetendő összegek (480.000 Ft, illetve 186.660,- Ft) különbözeteként a felperes az alperes javára 293.340,- Ft perköltség megfizetésére köteles a Pp. 78. és 81. §-a értelmében.

Az illetékfeljegyzési jog folytán az állam előlegezett 780.000, - Ft kereseti és 780.000,- Ft perújítási illetéket, az elsőfokú eljárás illetéke tehát 1.560.000,- Ft volt. A pernyertesség-pervesztesség 20-80 %-os arányára tekintettel ezen összegből a felperes 1.248.000,- Ft-ot, az alperes 312.000,- Ft-ot köteles az állam javára megfizetni. A fellebbezési eljárásban a felperes fellebbezése folytán 62.400,- Ft-ot, a csatlakozó fellebbezés folytán 752.000,- Ft-ot előlegezett az állam. Miután a felperes mindkét fellebbezése eredménytelen volt, ezen összegeket szintén köteles az állam javára megfizetni. Az alperesi fellebbezés folytán feljegyzett illeték összege 264.200,- Ft. Az alperes fellebbezése is csupán kisebb mértékben, a 600.000,- Ft nem vagyoni kár tekintetében volt eredményes, ennek arányában a felperes 52.840,- Ft-ot, az alperes 211.360,- Ft-ot köteles az állam javára, az adóhatóság külön felhívására megfizetni.

Győr, 2017. október 11.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Sasvári Péter sk. előadó
bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: